

Cartes

Pobre aeroport

de Vilobí

Enric Mestres Girbal. Tossa de mar.

Ja sabem que aigua passada no mou molí, però tampoc podem tancar els ulls i deixar de recordar el gran nyap que els polítics de l'època, molts d'ells encara en actiu, varen fer amb la línia del TAV, sense escoltar les assenyades veus del poble que volia l'estació al costat de l'aeroport. Girona, de totes les ciutats a banda i banda dels Pirineus, tenia a la mà el millor nus de comunicacions que ningú podia somiar: autovia, dues autopistes, aeroport, tren convencional i la nova AVE. Semblava que els Déus s'havien posat d'acord perquè Girona es consolidés com a centre neuràlgic d'un amplíssim territori, des del Llenguadoc al Barcelonès passant per la Terra Ferma.

Però, ai, els homes hi varen posar la mà i, perquè mentre cobressin les comissions els importava un rave el futur de les nostres contrades, varen deixar passar la gran oportunitat, aquella que només passa una vegada a la vida. Més endavant, quan malgrat tot l'aeroport aixecà el vol, l'avarícia de concentrar-ho tot a Barcelona (en part per competir amb Madrid i en part per amortitzar una terminal sobredimensionada) ha fet que, com és públic i notori, les companyies que ens donaven servei se n'anessin cap al Prat.

Ara, aquells mateixos inútils que encara remenen el cul, adonant-se dels seus errors, surten amb noves propostes i idees per trinxar encara més el territori i acabar amb la paciència dels pocs usuaris que encara viatgen des de Vilobí. Uns parlen de fer un abaixador a dos km i transportar-los amb bus; altres parlen de construir una llançadora des del centre de la ciutat. La primera idea, al meu parer, és una idiotesa i la segona podria ser factible, substituint el tren per un servei directe d'autobusos. Per un costat estalviarien diners (encara que això de quedar-se sense comissions és fotut) i per altre donarien feina a molts professionals del transport públic.

Rouco Varela, el vicepapa espanyol

Mateu Frigoler Teixidor. canet

d'adri.

Des del temps del celebèrrim cardenal Pedro González de Mendoza (1428-1495), cap altre príncep de l'Església catòlica del país veí havia tingut el poder del «paisano» de Rajoy i franquista de tota la vida cardenal Rouco Varela. La jubilació que quasi li va exi gir el papa Francesc el va agafar com allò que diuen els pagesos de Canet d'Adri «amb els pixats al ventre». Prescindir d'un home que va ésser essencial i modèlic servidor dels dos anteriors papes era un menyspreu intolerable. Després de 20 anys considerat el vicepapa espanyol, amb 12 anys president de la Conferència Episcopal i tota la vida potinejant amb política i governs de la seva corda, posar-lo a l'atur d'una manera tan precipitada i sense avisar-lo no tenia precedents amb cap altre jerarca de l'Església.

Treure'l del Palau ja va ésser una autèntica odissea, no en volia sortir fins que el bon papa Francesc el va advertir d'enviar-li la brigada de desnonaments tan activa en aquests temps per pobles i capitals. Se li va oferir un modest apartament de 250 m² una mica apartat del centre de Madrid, no li va agradar però al final sí que va trobar el que volia, un superpis al costat de l'Almudena valorat en 1.700.000 euros, amb sis habitacions, quatre lavabos i una magnífica terrassa de cara a la Catedral. Les reformes que va demanar per a un millor confort d'ell, el secretari particular i dues minyones religioses varen costar la minúcia de 350.000 euros. El cardenal no es conforma a viure senzillament tal com ens va ensenyar Jesucrist, ell vol viure com

Déu. Si tota aquesta disbauxa l'hem de suportar els pobres catòlics, potser ho haurem de pensar molt bé quan ens toqui posar la X a la declaració de la renda.

Jorge Fernández Díaz, l'antiministre de l'Interior
JOSEP MARIA BOSCH. GIRONA.

Si ara mateix tinguéssim uns professionals que ens poguessin fer un perfil del que ha d'ésser un ministre de l'Interior d'un país civilitzat, probablement ens dirien:

- Ha d'ésser una persona discreta. El Sr. Fernández Díaz és un bocamoll, com ho ha demostrat als darrers dies
 - Ha d'ésser un gran professional. El Sr. Fernández Díaz no arriba ni a la categoria d'afecionat.
 - Ha d'ésser molt responsable, per la importància dels assumptes que té entre mans. El Sr. Fernández Díaz difícilment pot ésser més irresponsable.
 - Ha d'ésser un gran animador dels seus equips. El Sr. Fernández Díaz ha demostrat que oposa uns equips a uns altres, en funció del país on treballen.
 - Ha de saber felicitar els seus subordinats, per les seves actuacions en la bona direcció. El Sr. Fernández Díaz ha demostrat un sectarisme com mai s'havia vist a la Policia espanyola.
 - Ha d'ésser molt exigent amb la disciplina dels seus subordinats. Al Sr. Fernández Díaz, els subordinats fan el que volen i ell no s'assabenta de res.
 - Ha d'emprar les forces a la seva disposició de la manera més objectiva, seriosa i exigent. El Sr. Fernández Díaz ha emprat la Policia espanyola de la manera més sectària que ho hagi fet un ministre de l'Interior des de la mort d'en Franco... Probablement pitjor que el mateix Fraga Iribarne, d'infausta memòria.
- Per tot això, penso que el Sr. Fernández Díaz, si tingués un xic de «vergonya torera» (que està clar que no té), hauria de dimitir. És el Sr. Fernández Díaz l'únic «garbanzo negro» del Govern de l'Estat? Malauradament, no! Montoro, Wert (poca-Wertgonya, de noms i de fets) i molts altres fan que, cada dia que passa, ens sentim més avergonyits que ens diu guin espanyols
- Demano al Sr. Rajoy que deixi la seva paràlisi substancial i faci quelcom en bé del país.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/04/19/cartes/720018.html?utm_source=rss